

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

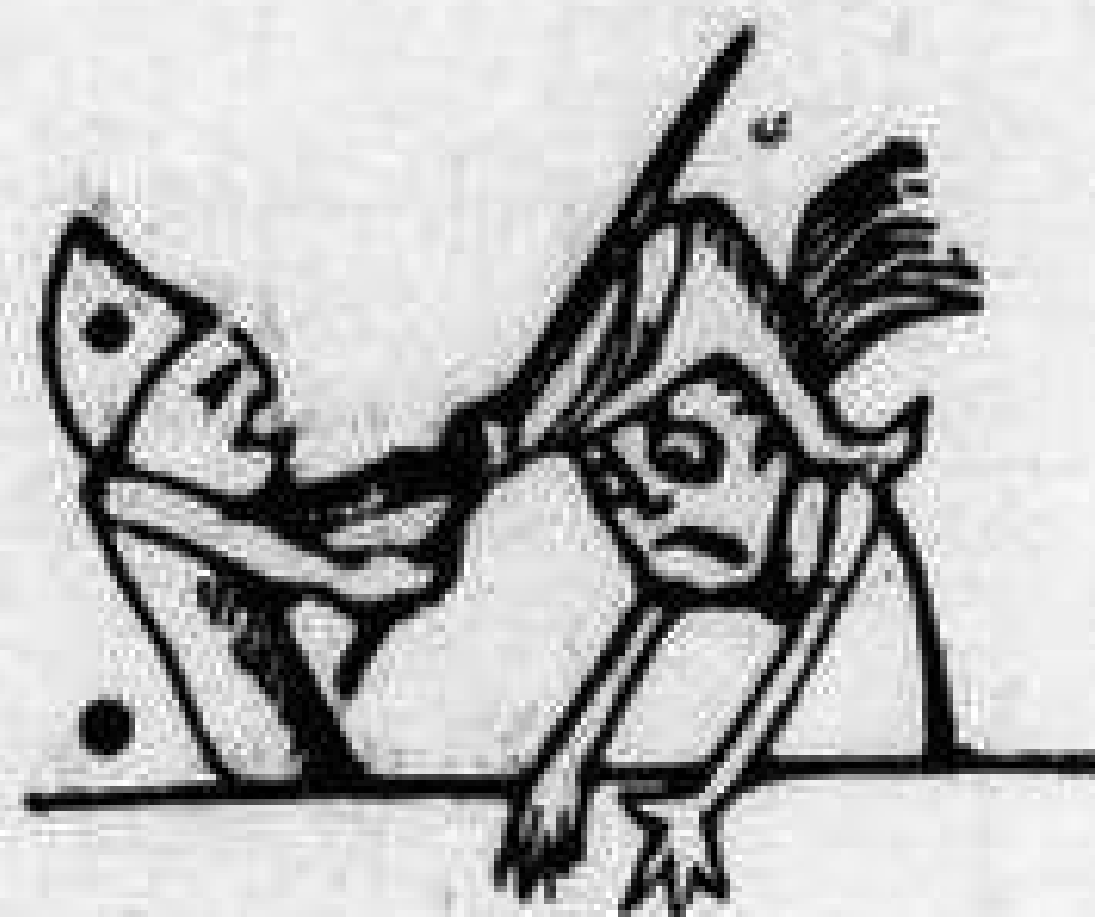
Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία,

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μὴ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ὅτῃν Ἑλλάδα—δραχμαὶς ἑξὶ γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτῳ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,—ἐγίνες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μὲ πεντάρα,—δύο φύλλα μὲ δεκάρα.

Τέσσαρες τοῦ Ἰουνίου
ἐποχὴ Φρενοκομείου.

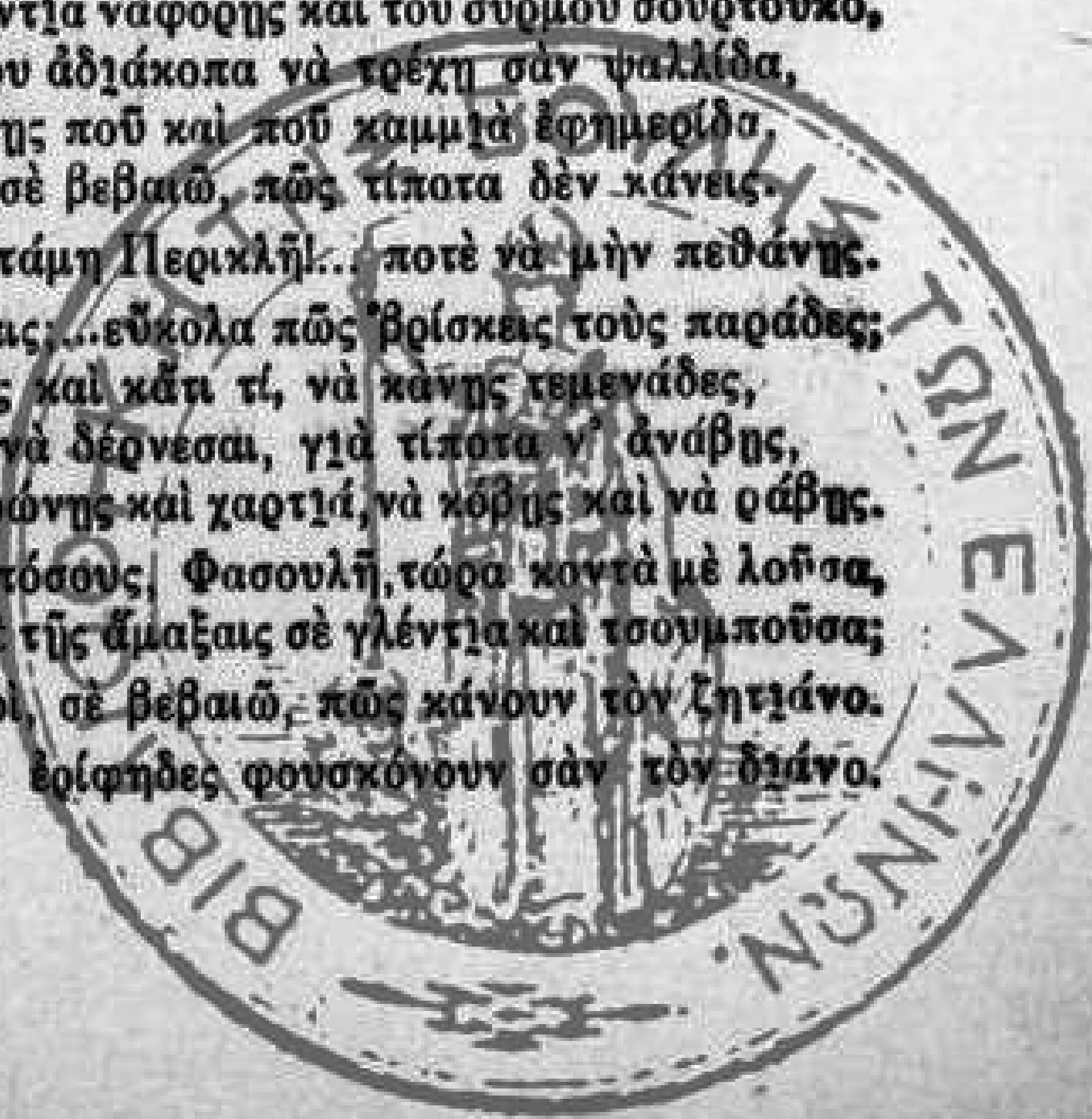
Ἐνὶ ἑνδεκα δὲν ξέρουμε
πῶς νὰ τὰ καταφέρουμε.

Περικλέτος, Φασουλῆς — ὁ καθέννας σεβνταλῆς.

Φ. Πῶ! πῶ! τί ζέστη, τί καὶ καὶ κάτω καὶ ἀπάνω!
Π. Ἐνα ταξίδι μακρονὸ μοῦρθε ὅτῳ νοῦ νὰ κάνω.
Φ. Καὶ πάλι εἰσιμάζεσαι γιὰ μακρονὰ ταξίδια;
καλὲ καὶ σὺ τὰ χοήματα τὰ δίχνεις σὰν σκουπίδια;
Π. Ἐως ὅτῳ Βάδεν τὰ λουτρά θὰ πάγω, Φασουλῆ μου
νὰ κάμω μπάνια μερικά, κι' ἔλα σὰν θές μαζί μου,
Φ. Πολὺ ὕψηλά, βρε Περικλῆ, ἐσήκωσες τὴ μύτη,
καὶ γιὰ ταξίδια μου μιλᾷς μὲ πόζα Τραπεζίτη.
Π. Ἡ φτώχεια καλοπέρασι, βρε ἀδελφέ μου, θέλει...
γλέντα λοιπόν, ταξίδευε, καὶ διόλου μὴ σὲ μέλλη.
Φ. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε μάτια μου, ποῦ βρήκες τοὺς παρὰ-
[δες,
καὶ τόσο κοκορεύεσαι σ' ἐμᾶς τοὺς φουκαράδες;
Π. Καὶ τί φτώξ; τὸ πῶς καὶ ποῦ βρήκα παράδες, κοῦκο;
Φ. Μὴ ἀπὸ κάποιον Δήμαρχο ἐβάρεσες τραμποῦκο;
Π. Μακάρι νὰ μὲν αἷσιος νὰ ἔβαζα στὸ ῥόγγο
Κανέναν ὑποψήφιο, νὰ πίνω καὶ νὰ τρώγω

μὰ διόλου ἐπιτήδειος δὲν εἶμαι κι' οὔτε ξέρω
καμμιὰ δουλειὰ γιὰ χρήματα κι' ἐγὼ νὰ καταφέρω.
Καὶ ἔπειτα, βρε Φασουλῆ, γιὰ νὰ βαρῆς τραμποῦκο,
πρέπει καὶ γάντια νὰ φορῆς καὶ τοῦ συρμοῦ σουρτοῦκο,
ἡ γλῶσσα σου ἀδιάκοπα νὰ τρέχη σὰν ψαλίδα,
καὶ νὰ ἐκδίδης ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἐφημερίδα.
Χωρὶς αὐτὰ, σὲ βεβαίῳ, πῶς τίποτα δὲν κάνεις.
Φ. Γεῖά σου, ἀντάμη Περικλῆ!... ποτὲ νὰ μὴν πεθάνης.
Π. Ἀμ' τί νομίζεις;... εὐκόλα πῶς βρίσκεις τοὺς παράδες;
πρέπει νὰ λές; καὶ καὶ τί, νὰ κάνης τεμναδες,
νὰ συζητῆς, νὰ δένεσαι, γιὰ τίποτα ν' ἀνάβης,
νὰ μουντζουρώνης καὶ χαρτιά, νὰ κόβης καὶ νὰ ράβης.
Βλέπεις καμπόσους, Φασουλῆ, τώρα κοντὰ μὲ λοῖσα,
νὰ τρέχουν μὲ τῆς ἀμαξίαις σὲ γλέντια καὶ τσουμποῦσα;
Οἱ πρὸ πολλοί, σὲ βεβαίῳ, πῶς κάνουν τὸν ζητιάνο.
Φ. Καὶ ὅμως οἱ ἐρίφηδες φουσκόνουν σὰν τὸν διάνο.

Π. Μὲ τοὺς παράδες πέρνονται πέναις πολλαῖς καὶ ψῆφοι.

Φ. Ὅλα ἐδῶ μοῦ φαίνονται μυστήρια καὶ γριφοί.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς λοιπὸν καὶ οὐ ποῦ ῥῆγες τοὺς πα-

[ράδες;

Π. Μοῦ ἦλθε μὲν κληρονομία ὥς δύο τρεῖς χιλιάδες.

Φ. Βρὲ τί μοῦ λές;... καὶ ἀπὸ ποῦ σοῦ ἦλθε τέτοια τύχη;

Π. Μὴν τὰ ῥωτᾷς, βρὲ Φασουλῇ, κί' ἔχουν αὐτὴν κί' οἱ
[τοῖχοι.

Φ. Θέλω νὰ μάθω πῶς καὶ ποῦ ἐβγήγες κληρονόμος.

Π. Ἀπέθαν' ἓνας θεῖος μου, μέγας γαλαντόμος.

Γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισα εἰς τὰ λουτρά νὰ πάγω,
καὶ ὅλη τὴν κληρονομίαν τοῦ θεῖου μου νὰ φάγω.

Φ. Καὶ πότε μᾶς ἀφίνεις γειά;

Π. Ἀμα τελειώσ' ὁ μῆνας

κί' ἡ φούρνια ἡ ἐκλογικὴ, ἀντίο ἑστὰς Ἀθήνας.

Θέλω νὰ μάθω, Φασουλῇ, ποῖος Δήμαρχος θὰ γίνῃ,
αὐτὴ ἡ περιέργεια νὰ φύγω δὲν μ' ἀφίνει.

Φ. Βρὲ κάτσε νὰ περάσουμε ἐδῶ τὸ καλοκαῖρι.

Π. Βροντᾷ μὲ λίρες Ἀγγλικαῖς τὸ ἄδειο μου κεμέρι,
κί' ἂν λωποδύτης ἢ κλητὴρ αὐτὸ τὸ νέο μάθῃ,
φαντάσου τὸ σακκοῦλι μου τί ξαφνικὸ θὰ πάθῃ!
Μὲς' στήν Ἀστυνομία μᾶς χαμπάρι δὲν ἐπῆρες,
πῶς κάποιον ἔκλεψαν προχθὲς δυὸ παστρικοὶ κλητῆ-

[ρες;

Ἐδῶ δὲν εἶναι, ἀδελφέ, ἀσφάλεια καμμία,

ἐδῶ σὲ κλέβει φανερά καὶ ἡ Ἀστυνομία.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ νὰ μείνω ὁῶ καθόλου δὲν συμφέρει,
δὲν κάθουμαι μὲ χρήματα σὲ τοῦτο τὸ λημέρι.

Φύγε καὶ σὺ ἀπὸ κοντὰ νὰ μὴ σὲ στηλιαρῶσω.

Φ. Γιατί νὰ ὑποπιτεύσαι, βρὲ ἀδελφέ μου, τόσο;

μήπως φοβᾶσαι πῶς κί' ἐγὼ τῇς λίρες σου θὰ κλέψω;

Π.] Ἀμμ' ποῖος τὸ ξέρει;... δὲν' μπορῶ κανένα νὰ πιστέψω.

Φύγε σοῦ λέγω γρήγορα γιὰ νὰ μὴ φᾶς στηλιάρη.

Φ.] Σῦρε λοιπὸν σὲ τὸ διάολο, διαόλου κασιδιάρη,

ποῦ ὅποιον βλέπεις δίπλα σου γιὰ κλέφτη τὸν νομί-

[ζεις.

Π. Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς μαγκουριαῖς νὰ μάθῃς νὰ μὴ
[βοῖζης.

Ἕνα νέο ξαφνικό,
καὶ κωμικοτραγικό.

Μὰ δὲν ἐμάθατε καλὲ τὰ ξαφνικὰ μαντάτα;
καμπόσοι χωροφύλακες, δὲν ξέρω σὲ ποιά στράτα,
τὸν Κοσσονάκο τὸν γνωστό, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσουν,
ὅτ' ἡ Μοιραρχία κόντεψαν νὰ μᾶς τὸν κουβαλήσουν.

Γιὰ φαντασθῆτε τώρα σεῖς τὸν φίλον Κοσσονάκον
νὰ εὐρεθῇ ἀνάμεσα φρικτῶν χωροφυλάκων.
ὅτ' ἡ Μοιραρχίας τὸ βαθὺ μπουντροῦμι νὰ τὸν κλείσουν,
καὶ τὰ παχειὰ του κρέατα νὰ κατακοκκινίσουν!

Τὶ ποικιλία θαυμαστὴ θὰ ἦταν τῆς ζωῆς μας,
ἂν τέτοιο πράγμα πάθαινε καὶ ὁ Διευθυντὴς μας!
Καὶ φαντασθῆτε τί καὶ τί θὰ ἔβλεπαμε γραμμένο
σ' ἐκεῖνο τὸ Δελτίο του, τὸ τόσο φημισμένο!

Μία συμβουλή μου σοβαρὴ
γιὰ τὸν κομφὲ μας Θεόδωρ.

Κί' ὁ Δεληγιάννης κάποιον θὰ νὰ ὑποστηρίξῃ,
καὶ γιὰ τὸν Φρεαρίτη θὰ κάμῃ καὶ θὰ δείξῃ.
Μὲ μὴ βοήθεια τέτοια κί' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
ὁ Φρεαρίτης πρῶτος πῶς θ' ἀβγῇ δίχως ἄλλο.

Μὰ ὁ Ῥωμῆος καὶ πάλι μὲ τὴ μικρὴ του γνῶσι
ὅτ' ὁ φίλος Δεληγιάννης μὴ συμβουλή θὰ δώσῃ:
Προτοῦ ὑποστηρίξεις ὅτ' ὁ Φρεαρίτης κάμῃ,
τὸν ἑαυτό του πρῶτα ὀφείλει νὰ συνδράμῃ.

Ὅλῖγοι στίχοι ξένοι,
γιὰ τὸν Ῥωμῆο γραμμένοι.

Χαρᾶς τραγούδια ἀνιηχοῦν ὅτ' ἡ Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν,
μόλις ἐχθὲς ἐπάτησε ὁ θεριστὴς ἀκόμα,
κί' ἀπὸ Ψυρρῇ μέχρι Πλακὸς οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι
ἀναστατώθηκαν μικροὶ μεγάλοι γιὰ τὸ κόμμα.

Ἀφῆσ' ὁ κάλφας τὸ σουβλί, ὁ μαραγκὸς τὴν πλάνη,
ἐδίπλωσε κί' ὁ μάστορας ὅτ' ἡ μέση τὴν ποδιά του,
κί' ἐβγήκανε στὴ γειτονιά νὰ ἴδωσιν κί' αὐτὴ τί κάνει,
ποῖος Δήμαρχος ἀκούγεται νὰ πιοῦνε' στὴν ὑγείᾳ του.

Φέτος ν' ἀνοίγῃ δυὸ φοραῖς ὁ κλείδονας θὰ ἴδωμεν
τὴ μὴ θὰ βγοῦν τὰ ροιζικὰ τ' Αἰ-Γιαννίου τὸ βράδυ,
κί' ὅ,τι τραγοῦδι μᾶς εἰποῦν καλὰ θὰ τὸ δεχθῶμεν,
ἐκτὸς κανένα θηλυκὸ ἂν πέσῃ σὲ πηγάδι.

Τὴν ἄλλη μέση ὅτ' ἡ φωτιά ποῦ ὁ τζιτζικας τσιρίζει,
θᾶχης καμίνι ὅτ' ἡ καρδιά ὁλόκληρη καὶ λαύρα,
θὰ κάθεται ὅτ' ὁ τενεκέ, θ' ἀκοῦς νὰ κουδουνίζει,
καὶ δὲν θὰ ξέρῃς ἀπ' τὸ ναὶ θὰ βγῇς ἢ ἀπ' τὰ μαῦρα!

Σ' αὐτὸν τὸν κλείδονα πολλὰ τραγούδια δὲν χωροῦνε.
Καθένας ἐρχεται κρυφὰ νὰ πῇ τὴ θέλησιν του
σὲ ἄσπρισε, σ' ἐμαύρισε, οἱ ἄλλοι τί θὰ ἴδωσιν;
αὐτὸς τὸ ξέρει μοναχὰ ποῦ πῆγε τὸ κουκί του.

Ὡς τόσο ὅλοι πῆραν τῆς γειτονιᾶς ἀράδα...
Δημάρχοι, Παραδήμαρχοι μᾶς ἐφύτρωσαν ὅτ' ἡ μέση,
καὶ χώρια τόσο σύμβουλοι, ποῦ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα
μὴ ἐκκλησιὰ δὲν θὰ βρεθῇ ὁρθοῦς νὰ τοὺς χωρέσῃ.

Ἄν τοὺς ῥωτήσῃς, ὅλοι τῶν μᾶς ἔχουνε δεμένα
καθένας ὥς ἐννιάμισα χιλιάδες λογαριάσει,
μὰ σὰν ἀνοίξ' ὁ τενεκές, μ' ἔχει καὶ μαζωμένα
ἐννιά χιλιάδες νὰ βρεθῶν κατὰμαυρα γιὰ χάρι.